

Sygn. akt I C 2555/14

WYROK

W IMIENIU RZECZPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Anna Ogińska - Łągiewka

Protokolant Alicja Kicka

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2014 roku w Warszawie

sprawy z powództwa T. B.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą W.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą W. na rzecz powódki T. B. kwotę 36.000,00 złotych (trzydzieści sześć tysięcy) z odsetkami ustawowymi od dnia 10 czerwca 2011 do dnia zapłaty;
2. Zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą W. na rzecz powódki T. B. kwotę (...) .00 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt I C 2555/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9.06.2014 r. powódka T. B. wniosła przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 36.000, 00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10.06.2011 r. do dnia zapłaty, a także o zwrot kosztów procesu.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że dochodzone pozwem roszczenie wynika z niewykupienia przez pozwanego obligacji serii (...), znajdujących się w posiadaniu powódki. W dniu 9.01.2012 r. pomiędzy powódką, a emitentem doszło do zawarcia ugody pozasądowej, na mocy której emitent zobowiązał się do zapłaty długu z tytułu niewykupienia obligacji w terminie do dnia 25.10.2012 r. Pomimo upływu terminu pozwany wykupił jedynie 4 obligacje, do wykupu pozostało zaś 36 (pozew –k. 1-7).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu podniósł, iż roszczenie strony powodowej nie zostało udowodnione zarówno co do zasady, jak i co do wysokości – z załączonych do pozwu dokumentów nie wynika bowiem, ażeby powódce przysługiwało względem pozwanego roszczenie z tytułu wykupu obligacji (odpowiedź na pozew – k. 33-35).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. B. nabyła od (...) S.A. w W. (obecnie (...) S.A.) 50 sztuk wyemitowanych w dniu 10.05.2010 r. obligacji na okaziciela, oznaczonych kodem (...) ((...)) o wartości nominalnej 1.000, 00 zł (formularz przyjęcia propozycji nabycia obligacji – k. 18-19; świadectwo depozytowe – k. 58).

W dniu 9.01.2012 r. pomiędzy T. B., jako obligatariuszem, a (...) S.A. jako emitentem w W. zawarta została ugoda pozasądowa spłaty obligacji serii (...). Przedmiotem ugody było roszczenie przysługujące obligatariuszowi wobec emitenta z tytułu należności głównej od zobowiązań oraz zaległych odsetek wynikających z emisji obligacji serii (...) w łącznej kwocie 40.000, 00 zł oraz zaległe odsetki. W § 1 ust. 2 strony oświadczyły, że zgodnie uznają wysokość roszczenia. W ugodzie wskazano przy tym, że emitent zobowiązuje się zapłacić na konto obligatariusza ostatecznie do dnia 25.10.2012 r. kwotę 40.000, 00 zł, w 10 ratach kapitałowych, po 4.000, 00 zł. W§ 2 ust. 7 określono, że w przypadku nieuiszczenia przez emitenta kwot określonych w § 2 ust. 2 we wskazanych terminach ugoda przestaje wiązać strony i obligatariusz ma prawo do egzekwowania wynikających z długu objętego ugodą (ugoda - k. 10-12).

Pomimo upływu wskazanego w ugodzie terminu emitent wykupił jedynie 4 z 50 obligacji (okoliczność bezsporna).

Pismem z dnia 25.02.2014 r. T. B., działając przez pełnomocnika wezwała (...) S.A. z siedzibą w W. do zapłaty z tytułu wykupu 35 obligacji serii (...) (k. 23).

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dokumentów dołączonych do akt sprawy, których prawdziwość i wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu. Podkreślić przy tym należy, że pozwany po okazaniu dokumentu w postaci świadectwa depozytowego nie kwestionował jego treści, wskazywał jedynie, że przedłożony dowód jest spóźniony. W ocenie Sądu uwzględnienie przedmiotowego dowodu nie spowodowało zwłoki w rozpoznaniu sprawy – dowód ten został złożony w dniu 5.11.2014 r. i w tym też dniu Sąd zamknął rozprawę, wydając wyrok w sprawie.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o obligacjach z dnia 29 czerwca 1995 roku (Dz.U. z 1995 r. Nr 83, poz. 420) obligacja jest papierem wartościowym emitowanym w serii, w którym emitent stwierdza, że jest dłużnikiem właściciela obligacji (obligatariusza) i zobowiązuje się wobec niego do spełnienia określonego świadczenia. Zgodnie zaś z art. 24 ust. 2 ustawy o obligacjach, jeżeli emitent nie wypełni w terminie, w całości lub w części, zobowiązań wynikających z obligacji, obligacje podlegają, na żądanie obligatariusza, natychmiastowemu wykupowi w części, w jakiej przewidują świadczenie pieniężne. Przez pojęcie „wykupu obligacji”, użyte w art. 24, należy rozumieć spełnienie ostatniego ze świadczeń, do których zobowiązał się emitent w warunkach emisji obligacji lub w samej treści obligacji przez określenie warunków wykupu, najczęściej przez jednorazowe przekazanie obligatariuszowi kwoty równej wartości nominalnej obligacji (tak R. Czerniawski, Ustawa o obligacjach. Komentarz, s. 162). Uregulowanie zawarte w art. 24 ust. 2 ustawy o obligacjach stanowi istotne zastrzeżenie odpowiedzialności emitenta w stosunku do zasad ogólnych odpowiedzialności kontraktowej, ponieważ, po pierwsze - opóźnienie w zapłacie choćby najmniejszej części zobowiązania pieniężnego emitenta powoduje natychmiastową wymagalność całości zobowiązania, a po drugie - odpowiedzialność emitenta ma charakter obiektywny, tzn. niezależny od jego winy (tak Kropiwnicki Jarosław, Ustawa o obligacjach. Komentarz, komentarz do art. 24).

Zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, iż powódka jest właścicielką trzydziestu sześciu sztuk obligacji o łącznej wartości 36.000,00 zł (1.000, 00 zł każda). Pozwany jako emitent, na podstawie obligacji zobowiązał się do ich wykupu w dniu 9.06.2011 r. Następnie zaś, na podstawie zawartej w dniu 9.01.2012 r. ugody pozasądowej termin wykupu wszystkich obligacji został określony na dzień 25.10.2012 r. Pomimo upływu tego terminu pozwany nie wykupił obligacji - nie wywiązał się zatem z zobowiązania wynikającego z obligacji. Fakt ten przesądził o wynikającym z art. 24 ust. 2 ustawy o obligacjach uprawnieniu powoda do żądania natychmiastowego wykupu posiadanych obligacji. W niniejszej sprawie brak podstaw do przyjęcia za uzasadnione twierdzeń pozwanego, w których wskazywał on, że powódka nie wykazała, że jest obligatariuszem pozwanej spółki bowiem ugoda z dnia 9.01.2012 r. skutek jej niewykonania przestała wiązać strony, skoro pierwotnie pozwany miał wykonać swoje zobowiązanie do dnia 9.06.2011 r., zaś uprawnienie powódki zostało dodatkowo potwierdzone przedłożonym świadectwem depozytowym.

Ponadto Sąd uznał, że nie ma podstaw, aby kwestionować wiarygodność przedstawionych przez powoda kopii dokumentów. Pozwany podnosił bowiem, że strona powodowa nie przedłożyła do pozwu dokumentów poświadczonych za zgodność z oryginałem. Przedłożone dokumenty zostały jednak w przeważającej części poświadczane za zgodność z oryginałem przez radcę prawnego J. J., z wyjątkiem dokumentu w postaci „warunków emisji obligacji serii A (...) S.A.” Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego. W kontekście całokształtu okoliczności sprawy i przy całym pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie Sąd nie znalazł podstaw, aby ww. dokumentowi odmówić waloru wiarygodności na tej tylko podstawie, że nie został poświadczony za zgodność z oryginałem.

Wobec powyższego, w konsekwencji braku dobrowolnego spełnienia świadczenia przez pozwanego, powództwo o zapłatę należało uznać za zasadne, zarówno co do zasady, jak i wysokości.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu o odsetkach stanowił art. 481 k.c. Stosownie do treści art. 481 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Mając na uwadze dyspozycję wskazanego przepisu oraz biorąc pod uwagę fakt, iż pozwany zobowiązał się do wykupu obligacji do dnia 9.06.2011 r. Sąd zasądził odsetki na rzecz powódki od dnia następnego, tj. od dnia 10.06.2011 r. - z tym bowiem dniem pozwany pozostawał już w opóźnieniu z zapłatą należnej powódce kwoty.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W niniejszej sprawie Sąd w całości uwzględnił powództwo, dlatego też to pozwany zobowiązany jest zwrócić powódce poniesione przez nią koszty procesu. Warunkiem zasądzenia od strony przegrywającej na rzecz przeciwnika kosztów procesu jest zgłoszenie żądania, który w niniejszej sprawie został spełniony, albowiem wniosek taki został zgłoszony w pozwie. Do poniesionych przez powódkę kosztów procesu należało zaliczyć opłatę od pozwu w kwocie 450, 00 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2.400, 00 zł (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu) oraz koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Zarządzenie: (...).